

عنوان مقاله:

سامانه رانش مستقل از هوا (AIP) در زیردریایی های متعارف و نقش آن در عملیات های دریایی

محل انتشار:

فصلنامه علوم و فنون نظامی، دوره 8، شماره 20 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

پرویز سلیمی پناه - کارشناس ارشد مدیریت دفاعی و مدرس دافوس آجا

خلاصه مقاله:

از زمانی که ایده ساخت زیردریایی در ذهن بشر جرقه زد، این تفکر نیز با آن همراه بود که چگونه می توان این وسیله را برای مدت بیشتری زیر آب نگه داشت. بعد از اینکه در جنگ جهانی دوم اهمیت و قدرت زیردریایی در عملیات دریایی به اثبات رسید، تمام تفکرات صاحبان صنعت زیردریایی به این سمت سوق پیدا کرد که راه حلی را پیدا کنند تا بتوانند بنیادی ترین نقطه ضعف زیردریایی را که نیاز آمدن به سطح آب برای شارژ باتری ها می باشد، از بین ببرند. پیدایش سامانه رانش مستقل از هوا انقلاب دیگری در تجهیزات دریایی بود که اهمیتش از انقلاب اول یعنی ساخت زیردریایی کمتر نبوده است. هر چند در مسیر پژوهش و آزمایشات، به دلیل پیدایش انرژی هسته ای، کشورهایمانند انگلیس، آمریکا و اتحاد جماهیر شوروی به سمت نیروی محرکه هسته ای روی آوردند ولی دیگر کشورهای صنعتی و توسعه یافته و در حال توسعه دارای نیروی دریایی که امکان استفاده از انرژی هسته ای را به دلایل مختلف نداشتند با رویکرد استفاده از سامانه رانش مستقل از هوا در زیردریایی های متعارف خود قدرت ماندگاری این زیردریایی را در زیر آب تا حد زیادی افزایش دادند. این مقاله در نظر دارد ضمن بررسی روند پیدایش و توسعه سامانه رانش مستقل از هوا در زیردریایی های غیرهسته ای، اهمیت این تحول را در عملیات های دریایی (زیرسطحی و ضدزیرسطحی) مورد بررسی قرار دهد.

کلمات کلیدی:

نیروی مستقل از هوا، متعارف، ماندگاری زیرآب، ضدزیردریایی، تهدید، پیل سوختی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1476352>

